

Nr 9.

*Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner
angående vidgad rätt att vid taxering göra avdrag för i
utlandet erlagda allmänna utskylder.*

(2:a avd.)

I de inom riksdagen väckta, till bevillningsutskottet hänvisade likalydande motionerna I: 98 av herr *Velander* m. fl. och II: 71 av herr *Werner* m. fl. har hemställts, »att riksdagen för sin del måtte besluta sådan ändring av kommunalskattelagen eller därtill hörande anvisningar att skattskyldig, som här i riket taxeras till kommunal inkomstskatt eller till statlig inkomstskatt för inkomst från utlandet, berättigas att vid dessa taxeringar åtnjuta avdrag för i utlandet erlagda allmänna utskylder, även om dessa icke uttagits såsom källskatt, samt att vederbörande utskott måtte låta utarbета därför erforderlig författningstext».

Beträffande motiveringen för det i motionerna framställda yrkandet får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionen I: 98.

Enligt 20 § kommunalskattelagen skola vid beräkningen av inkomsten från särskild förvärvskälla från samtliga ur förvärvskällan under beskattningsåret härflutna intäkter i penningar eller penningars värde (brutto-intäkt) avräknas alla omkostnader under beskattningsåret för intäkternas förvärvande och bibehållande. Avdrag må icke ske för bl. a. allmänna skatter. I punkten 3) av anvisningarna till samma paragraf förklaras, att såsom allmänna skatter räknas allmänna utskylder till staten samt till landsting, kommun, församling, skoldistrikt, fattigvårdssamhälle, som avses i 6 § lagen om fattigvården, tingslag och municipalsamhälle, men att såsom allmän skatt däremot icke räknas skogsaccis.

Speciella skatter eller avgifter till det allmänna få emellertid avdragas vid inkomstberäkningen. Föreskrifter härom finnas beträffande beräkningen av inkomst av jordbruksfastighet i 22 § 1 mom. kommunalskattelagen och i fråga om beräkningen av inkomst av rörelse i 29 § 1 mom. samma lag. I punkten 9) av anvisningarna till sistnämnda stadgande sägs, att såsom speciella för rörelse utgående skatter eller avgifter till det allmänna må nämnas vissa tillverkningskatter, stämpelavgifter, tull- och hamnumgälder, skogsaccis, nöjesskatt m. m. dyl.

Någon uttrycklig bestämmelse i nu ifrågakvarande avseende rörande skat-
1 — *Bihana till riksdagens protokoll 1949. 7 saml. Nr 9.*

ter, vilka utomlands påförts den som är här i riket skattskyldig, finnes icke i kommunalskattelagen. Frågan huruvida sådana skatter vore avdragsgilla vid beräkningen av den skattskyldiges här i riket skattepliktiga inkomst har emellertid vid flera tillfällen varit under bedömande i praxis. Sålunda har, då inkomst av tjänst i Norge taxerats i Sverige, avdrag icke medgivits för utskylder, som för inkomsten erlagts i Norge (RÅ 1937 ref. 28). Såsom här i riket skattepliktig utdelning från aktiebolag, hemmahörande i Amerikas Förenta stater, har ansetts endast vad av utdelningen utbekommit, sedan avdrag skett för skatt, som i Förenta staterna uttagits vid källan (RÅ 1943 ref. 3). Vid taxering i Sverige för inkomst av rörelse, som bedrivits i utlandet, har avdrag icke medgivits för allmänna utskylder, som för inkomst av rörelsen erlagts i utlandet (RÅ 1947 ref. 22).

I 32 § av den numera upphävda förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt fanns ett stadgande, enligt vilket, om skattskyldig blivit genom beslut av vederbörande myndigheter beskattad för samma inkomst eller förmögenhet såväl här i riket som i utländsk stat, Konungen ägde på ansökan av den skattskyldige efter vederbörandes hörande, därest ömmande omständigheter eller eljest synnerliga skäl förelåge, till undvikande av eller lindring i dubbelbeskattningen, förordna om efterskänkande av inkomst- och förmögenhetsskatt. Hade skatten redan erlagts, skulle densamma återbekommas i den ordning, som för restitution av skatt i uppbördsförordningen stadgades. Motsvarande bestämmelser finnas i nu gällande skattelagstiftning, nämligen vad angår inkomst i 23 § av 1947 års förordning om statlig inkomstskatt samt i fråga om förmögenhet i 23 § av samma års förordning om statlig förmögenhetsskatt.

Fråga om efterskänkande av skatt med stöd av 32 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt har nyligen varit under Kungl. Maj:ts bedömande. Den skattskyldige i det med RÅ 1947 ref. 22 avsedda målet — ett svenskt aktiebolag, som erlagt utländska skatter för sin verksamhet i Australien och förutvarande Brittiska Indien, med vilka länder avtal till förekommande av eller lindring i dubbelbeskattning icke träffats — hemställde i ansökan till Kungl. Maj:t under åberopande av nämnda stadgande om efterskänkande av statlig inkomst- och förmögenhetsskatt samt värnsskatt med visst belopp. Genom beslut den 10 december 1948 avslag Kungl. Maj:t denna framställning.

I vissa av de yttranden, som infordrats över framställningen, berördes frågan om behovet av ändrad lagstiftning på förevarande område.

Allmänna ombudet hos mellankommunala prövningsnämnden ansåg sålunda en lagändring, innebärande vidgad avdragsrätt för utländska skatter, snarast böra komma till stånd.

Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län, vilken icke fann sådana synnerliga skäl föreligga som enligt 32 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt vore en förutsättning för efterskänkande av skatt, framhöll,

att vad i ärendet förekommit emellertid aktualiserade frågan, hur man i framtiden skulle kunna undvika det ifrågavarande, mindre önskvärda beskattningsresultatet, samt yttrade i anslutning härtill följande:

»Enligt länsstyrelsens mening bör ett företag, som driver rörelse i utlandet, icke genom att vägras avdrag för utländska utskylder åsamkas en skattebörda, som är så hård, att företaget härigenom kan bliva nödsakat att nedlägga den ifrågavarande rörelsen. I anledning av vad som förekommit i det nu föreliggande ärendet synes det angeläget, att utredning verkställas i syfte att få klarlagt, huruvida den inträdda, i sak föga tillfredsställande beskattningseffekten kan för framtiden undvikas. Vid en sådan utredning torde vikt böra fästas vid att å ena sidan det svenska beskattningsintresset i tillbörlig omfattning hävdas gent emot utländska skatteanspråk men att å andra sidan detta icke sker på ett sådant sätt, att den enskildes förvärvsmöjligheter härigenom skadas eller omöjliggöras. I första hand läser böra undersökas, i vad mån man genom avtal med vederbörande utländska stat kan vinna en lättnad i beskattningen. Metoden att avdraga de utländska skatterna läser endast i andra hand böra tillgripas.»

1944 års allmänna skattekommitté anförde bl. a.:

»De skatter en skattskyldig erlägger i utlandet synas enligt kommitténs mening i princip vara att anse såsom kostnader för intäktens förvärvande i lika hög grad som speciella för rörelsen utgående skatter och avgifter till det allmänna (29 § 1 mom. kommunalskattelagen och punkt 9 anv. till denna paragraf). Den skattskyldige får i Sverige endast tillgodogöra sig nettoinkomsten. Kungl. Maj:t har ock genom ett den 26 januari 1943 meddelat utslag redovisat såsom referat nummer 3 i regeringsrättens årsbok tagit hänsyn till dessa omständigheter i fråga om såsom kupongskatt i utlandet uttagna utskylder, vilka ansetts avdragsgilla vid taxering här i riket. Det torde ur principiell synpunkt icke föreligga anledning att behandla utländsk källskatt på annat sätt än andra utländska skatter — formen för uppbörderna synes icke rimligen böra vara avgörande för avdragsrätten. — — — Kommittén anser sig därjämte böra understryka, att den omständigheten, att gällande skatteförfattningar icke medgiva rätt till avdrag för i utlandet erlagda skatter, får anses utgöra en brist i skattelagstiftningen, vilken även påtalats i vissa till kommittén ingivna framställningar. Kommittén vill framhålla, att denna brist tekniskt torde kunna avhjälpas genom att förslagsvis i punkt 3 anv. till 20 § kommunalskattelagen anges att till allmän skatt icke räknas i utlandet erlagda skatter. Huruvida en sådan anordning skulle anses lämplig med hänsyn till de förhandlingar, som för närvarande pågå eller kunna komma att föras rörande avtal till undvikande av dubbelbeskattning, undandraget sig dock kommitténs bedömande.»

I de nu föreliggande *motionerna* har framhållits bl. a. följande.

Av de ovannämnda rättsfallen framginge, att avdrag för utländska utskylder, som icke uttagits såsom källskatt, förvägrades vid taxering här i riket. Inkomst av rörelse, som utom riket bedrivits av härstädes skattskyldig rörelseidkare, konsumerades därigenom regelmässigt till huvudsaklig del av in- och utländska skatter, därest avtal till undvikande av dubbelbeskattning icke träffats mellan Sverige och den stat, vari verksamheten bedreves.

Understundom överstege i dylika fall dessa skatter inkomsten av den utländska rörelsen med påföljd att denna, även om driften i utlandet i och för sig vore vinstgivande, resulterade i förlust. Av Kungl. Maj:ts ovanberörda beslut den 10 december 1948 framginge, att rättelse av det påtagliga missförhållandet, att en rörelseidkare för inkomst av rörelse utom riket påförts svenska och utländska utskylder till belopp överstigande inkomsten av denna rörelse, icke ansetts böra ske med tillämpning av 32 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller däremot svarande stadgan- den i de nu gällande skatteförfattningarna.

Efter erinran om vad 1944 års allmänna skattekommitté yttrat i det av Kungl. Maj:t avgjorda ansökningsärendet har i motionerna framhållits, att den av kommittén anförda motiveringen utan tvivel vore övertygande. Inga sakliga skäl syntes kunna åberopas till stöd för den olikartade behandlingen av, å ena sidan, utländska källskatter och, å andra sidan, övriga utländska skatter. De utländska skatterna måste, vare sig de uttagits i form av källskatt eller annorledes, anses hänförliga till omkostnader, såväl då den från utlandet uppburna inkomsten beskattades såsom inkomst av kapital som då den hänfördes till inkomst av rörelse. Ifrågavarande skatteutgifter borde jämföras med de »speciella för rörelsen utgående skatter eller avgifter till det allmänna», som exemplifierats i 29 § kommunalskattelagen. Avdrag för sistnämnda skatter torde ha medgivits just på grund av den omständigheten, att de icke vore av allmän natur utan drabbade endast vissa slag av rörelse. Skulle avdrag därför icke vara medgivet, komme utöware av viss verksamhet, för vilken speciell skatt utginge, att belastas med högre inkomstskatt än en utöware av icke särskilt beskattad verksamhet. I konsekvens med den sålunda angivna principen borde även utländska skatter vara avdragsgilla. Ifrågavarande utländska skatter drabbade ju också endast vissa företag, nämligen sådana som bedreve verksamhet i utlandet. De utgjorde realiter en avgift för rätten att utöva rörelsen i utlandet och borde således på grund av nyss anförda skäl få avdragas i rörelsen på samma sätt som de särskilt exemplifierade speciella skatterna.

Under nuvarande förhållanden på det penningpolitiska området torde det vara särskilt angeläget att orimliga beskattningsbestämmelser icke verkade hämmande å de svenska företagens möjlighet att genom verksamhet utom riket öka tillgången på utländska valutor. Man kunde emellertid icke förvänta, att dylik verksamhet komme att fortsättas i sådana fall, då avtal för undvikande av dubbelbeskattning icke träffats med den stat, vari rörelsen bedreves, och den sammanlagda beskattningen av inkomsten därifrån på grund av ifrågavarande inadvartens i skattelagstiftningen uppginge till den huvudsakligaste delen av inkomsten eller överstege denna. Då dylika avtal alltjämt saknades med de flesta främmande stater samt rättelse av föreliggande missförhållanden ej heller syntes kunna vinnas i den ordning 23 § förordningen om statlig inkomstskatt angåve, framstode den av skattekom-

mittén ifrågasatta lagändringen såsom synnerligen angelägen och borde bliva tillämplig redan vid taxeringen innevarande år. Några hinder därför av teknisk natur syntes icke föreligga.

Skattekommittén hade förklarat, att det undandroge sig dess bedömande, huruvida den av kommittén ifrågasatta författningsändringen kunde anses lämplig med hänsyn till de förhandlingar som för närvarande påginge eller kunde komma att föras rörande avtal till undvikande av dubbelbeskattning. De sålunda antydda farhågorna för att ett bibehållande av denna påtagliga inadvartens i skattelagstiftningen möjligen skulle kunna tänkas gynna de svenska intressena vid dylika förhandlingar vore säkerligen ogrundade. Snarare framstode det väl för en förhandlande part såsom diskrediterande, att i dess skattelagstiftning inrymdes sakligt felaktiga bestämmelser, som ledde till uppenbart orimliga resultat. Och den företagare, som därav drabbades, torde icke kunna undgå att ställas inför valet att antingen nedlägga rörelsen i den främmande staten eller helt överflytta sin rörelse dit eller till annan stat. Hur valet än utfölle främjades icke de svenska intressena genom bibehållande av skattebestämmelser, som framtvingade ett dylikt val.

Utskottet. Med hänsyn till det sätt, på vilket reglerna om skattskyldigheten för inkomst och förmögenhet äro utformade såväl i vårt land som i andra länder, inträffar understundom, att inkomst eller förmögenhet, som är underkastad beskattning i Sverige, även blir beskattad i ett annat land. För undvikande av sådan dubbelbeskattning har vårt land med ett flertal länder ingått avtal, varigenom en uppdelning av beskattningsrätten mellan Sverige och det andra landet ägt rum. En dylik avtalsmässig reglering saknas emellertid fortfarande i förhållande till flertalet länder. Det är dock att förvänta, att statsmakterna i vårt land komma att fortsätta på den inslagna vägen och, i den mån detta visar sig möjligt, ingå nya avtal för undvikande av dubbelbeskattning.

För vissa fall, då dubbelbeskattning uppkommer i förhållande till ett land, med vilket en avtalsmässig reglering av beskattningsrätten icke föreligger, har i vår nuvarande skattelagstiftning anvisats en annan utväg till erhållande av skattelindring. Enligt 23 § av 1947 års förordning om statlig inkomstskatt — som motsvarar 32 § i den numera upphävda förordningen av år 1928 om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt — må, om skattskyldig blivit genom beslut av vederbörande myndigheter beskattad för samma inkomst såväl här i riket som i utländsk stat, Konungen på ansökan av den skattskyldige efter vederbörandes hörande kunna, därest ömmande omständigheter eller eljest synnerliga skäl föreligga, till undvikande av eller lindring i dubbelbeskattningen, förordna om efterskänkande av statlig inkomstskatt. Vad angår skatt å förmögenhet finnes en motsvarande bestämmelse i 23 § av 1947 års förordning om statlig förmögenhetsskatt. De sålunda meddelade föreskrifterna om efterskänkande av skatt oberoende av avtal med

främmande makt ha enligt vad utskottet inhämtat endast i ringa utsträckning blivit tillämpade. Måhända beror detta därpå att Kungl. Maj:t vid ställningstagandet till ansökningar om efterskänkande av skatt på grund av internationell dubbelbeskattning ansett den omständigheten, att den sammanlagda skatten är hög, icke i och för sig vara att hänföra till sådana »synnerliga skäl», som enligt de nämnda författningsrummen kunna föranleda efterskänkande av skatt, och att Kungl. Maj:t således tolkat uttrycket »synnerliga skäl» såsom avseende andra omständigheter än sådana, som direkt hänföra sig till dubbelbeskattningen.

Syftet med de ifrågavarande motionerna är att i fall, då avtal för undvikande av dubbelbeskattning icke föreligger, åstadkomma en lättnad i dubbelbeskattningen. Sålunda yrkas i motionerna sådan ändring av kommunal-skattelagen eller därtill hörande anvisningar, att skattskyldig, som här i riket taxeras till kommunal inkomstskatt eller till statlig inkomstskatt för inkomst från utlandet, berättigas att vid dessa taxeringar åtnjuta avdrag för i utlandet erlagda allmänna utskylder. Motionärerna erinra om utgången i ett av regeringsrätten avgjort mål, vari en intäkt, som åtnjutits från annat land, ansetts vara här i riket skattepliktig endast i den mån densamma utbekommits, sedan i det andra landet avdrag skett för såsom kupongskatt uttagen skatt vid källan. I anslutning härtill framhålles i motionerna, att några sakliga skäl icke syntes kunna åberopas till stöd för den nuvarande olikartade behandlingen av utländska källskatter, å ena sidan, och övriga utländska skatter, å andra sidan.

Såsom framgår av den ovan lämnade redogörelsen har det i motionerna behandlade spörsmålet berörts i vissa remissyttranden över en hos Kungl. Maj:t gjord ansökan om efterskänkande av skatt på grund av internationell dubbelbeskattning. I dessa yttranden har starkt understrukits betydelsen av att de mindre önskvärda beskattningsresultaten av förevarande slag för framtiden kunde undvikas. 1944 års allmänna skattekommitté har i likhet med motionärerna erinrat om att såsom kupongskatt i utlandet uttagna utskylder ansetts avdragsgilla vid taxering här i riket samt framhållit att det ur principiell synpunkt icke torde föreligga anledning att behandla utländsk källskatt på annat sätt än andra utländska skatter. Kommittén har vidare uttalat, att de skatter en skattskyldig erlade i utlandet enligt kommitténs mening i princip syntes vara att anse såsom kostnader för intäktens förvärvande i lika hög grad som speciella för rörelsen utgående skatter och avgifter till det allmänna, för vilka avdrag enligt nuvarande bestämmelser vore medgivet. Slutligen har av kommittén understrukits, att den omständigheten, att gällande skatteförfattningar icke medgäve rätt till avdrag för i utlandet erlagda skatter, finge anses utgöra en brist i skattelagstiftningen.

Utskottet finner vad kommittén sålunda anfört vara värt synnerligt beaktande. Även om det måhända skulle kunna resas invändningar mot ett betraktelsesätt, enligt vilket i utlandet erlagda skatter i princip anses utgöra

kostnader för förvärvandet av viss intäkt, lärer det dock vara ovedersägligt, att en skattskyldig, som har medel för gäldandet av sådana skatter, icke kan undgå betalningsskyldigheten för desamma. Det föreligger vidare utan tvivel en principiell skillnad mellan de skatter, som i utlandet påföras en här i riket bosatt skattskyldig, å ena sidan, och de honom här i riket påförda skatterna, å andra sidan. De sistnämnda skatterna äro i princip att betrakta såsom bidrag till samhällsverksamhetens upprätthållande. De utomlands påförda skatterna kunna i detta hänseende icke anses jämförliga med de i Sverige påförda skatterna utan måste — sedda ur den svenska skattelagstiftningens synpunkt — betraktas såsom utgifter, vilka särskilt belasta vissa här i riket skattepliktiga intäkter. Huruvida de utomlands påförda skatterna böra anses utgöra driftkostnader eller icke är således enligt utskottets uppfattning närmast en terminologisk fråga. Principen om likformighet och rättvisa vid beskattningen bör — hur denna fråga än kan bli besvarad — leda därtill att vid skattebördans fördelning hänsyn i en eller annan form tages till denna särskilda belastning, där sådan förekommer. Den omständigheten, att i utlandet uttagen skatt vid källan anses avdragsgill vid taxering här i riket, utgör även ett tungt vägande skäl för att rättelse i ifrågavarande avseende åstadkommes. Ur principiell synpunkt finnes givetvis icke någon anledning att behandla utländsk källskatt annorlunda än andra utländska skatter.

1944 års allmänna skattekommitté hade närmast tänkt sig den ifrågasatta författningsändringen skola ske på sådant sätt, att i anvisningarna till 20 § kommunalskattelagen angäves att till allmän skatt icke räknades i utlandet erlagda skatter. Avdrag för utländska skatter skulle således enligt kommitténs tanke få ske vid beräkningen av inkomsten av den särskilda förvärvskällan. Om — såsom av kommittén avsetts — i utlandet erlagda skatter vid taxering här i riket betraktas såsom driftkostnader, ter sig en sådan lösning helt naturlig. Det synes emellertid utskottet kunna ifrågasättas, om icke detta skulle innebära ett alltför stort tillmötesgående. Olägenheterna med de nuvarande bestämmelserna torde kunna anses mest påtagliga i sådana fall, där oinskränkt skattskyldighet här i riket föreligger, d. v. s. beträffande här i riket bosatta fysiska personer samt svenska juridiska personer. I fråga om här i riket icke bosatta fysiska personer samt utländska bolag, för vilka båda grupper av skattskyldiga endast en begränsad skattskyldighet är förhanden, synas skälen för en eventuell avdragsrätt för i utlandet erlagda skatter mindre vägande. Det förefaller sålunda knappast påkallat, att en i utlandet bosatt fysisk person eller ett utländskt bolag, som från Sverige uppburit visst belopp såsom royalty och på grund härav är skattskyldig för desamma i Sverige såsom för inkomst av här bedriven rörelse, skall äga rätt att vid taxeringen här i riket avdraga i hemlandet erlagda skatter. Med hänsyn till vad nu anförts torde kunna ifrågasättas, huruvida icke ett eventuellt avdrag för utländska skatter skulle kunna erhålla formen av ett allmänt av-

drag enligt 46 § 2 mom. kommunalskattelagen och 4 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt. Enligt nuvarande bestämmelser medgives sådant avdrag endast om och i den mån vederbörande under beskattningsåret varit bosatt här i riket.

Ett införande av den här skisserade avdragsrätten för utländska skatter skulle icke vara stridande mot de redan ingångna dubbelbeskattningsavtalen med främmande makter. Genom dylika avtal sker en fördelning av beskattningsrätten mellan de avtalsslutande länderna. Vad angår inkomst av rörelse bruka avtalen innehålla en föreskrift, enligt vilken sådan inkomst beskattas endast i det land, inom vars område vederbörande företag har ett fast driftställe. Då rörelse bedrivs utomlands av en här i riket bosatt fysisk person eller en svensk juridisk person, har således Sverige genom avtalen helt avstått från beskattningsrätten för inkomsten av den i utlandet bedrivna rörelsen. En avdragsrätt av nu ifrågasatt slag skulle alltså icke komma att beröra sådana fall, där en avtalsmässig reglering av dubbelbeskattningsförhållandena föreligger. Avdragsrätten skulle vidare bliva av mindre räckvidd än den avtalsmässiga regleringen. Genom avdragsrätten skulle Sverige icke i förhållande till det främmande landet avstå från beskattningsrätten men väl medgiva en minskning av det skatteunderlag, som här tages till beskattning. Denna minskning av skatteunderlaget skulle få samma verkan som om den utomlands åtnjutna intäkten här i riket beskattades efter en lägre skattesats än den eljest vanliga.

Såsom framgår av vad nu anförts finner utskottet goda skäl tala för ändrade bestämmelser i nu ifrågasatt hänseende. Utskottet har emellertid icke ansett sig böra förorda motionärernas förslag om omedelbar författningsändring i ämnet. Det föreliggande spörsmålet är enligt utskottets mening av den art, att ett närmare övervägande av detsamma bör ske, innan beslut i saken fattas. Även efter genomförandet av en författningsändring av nu ifrågasatt slag är det givetvis önskvärt, att nya avtal med främmande makter för undvikande av dubbelbeskattning i största möjliga utsträckning komma till stånd. Det är vid sådant förhållande en angelägenhet av vikt, att de ifrågasatta nya bestämmelserna icke utformas på sådant sätt att dessa kunna komma att medföra hinder eller olägenheter vid blivande förhandlingar om avtal för undvikande av dubbelbeskattning. Konsekvenserna med avseende å sådana blivande förhandlingar finner sig utskottet icke kunna helt överblicka. Med hänsyn härtill bör enligt utskottets mening, innan beslut i saken fattas, frågan närmare övervägas av Kungl. Maj:t.

Härtill kommer att ej heller utformningen av reglerna om den ifrågasatta avdragsrätten kan utan vidare anses given. Principiellt sett borde avdragsrätten avse de utländska skatter, vilka belöpa å samma inkomst som här i riket tages till beskattning. Med en sådan utformning av avdragsrätten skulle full likställighet erhållas i jämförelse med vad nu gäller i fråga om utländsk källskatt. Det synes dock icke sannolikt, att avdragsrätten kan

bestämmas på detta sätt. En lättare framkomlig väg synes utskottet vara, att avdrag medgives antingen för under beskattningsåret i vederbörande land påförda skatter eller för under beskattningsåret i samma land erlagda skatter. Även detta spörsmål synes böra närmare övervägas av Kungl. Maj:t.

Utskottet får i detta sammanhang fästa uppmärksamheten vid att enligt vad utskottet inhämtat Förenta Nationerna hos den svenska regeringen hemställt om upplysningar rörande den svenska lagstiftningens ställning till spörsmålet om internationell dubbelbeskattning. Svaret å denna framställning är för närvarande under utarbetande. Det skulle måhända kunna tänkas, att Förenta Nationerna i sinom tid kunna komma att giva de olika medlemstaterna vissa rekommendationer i syfte att undvika internationell dubbelbeskattning. Såvitt utskottet kan finna, kan dock icke denna omständighet anses utgöra en tillräcklig anledning att uppskjuta lösandet av den här föreliggande frågan. På grund härav anser sig utskottet böra i anledning av de förevarande motionerna föreslå skrivelse till Kungl. Maj:t med hemställan, att Kungl. Maj:t ville verkställa utredning av denna fråga samt vid nästa års riksdag framlägga de förslag, som därav föranledas.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte i anledning av de likalydande motionerna I: 98 av herr Velander m. fl. och II: 71 av herr Werner m. fl. i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla att Kungl. Maj:t ville, med beaktande av vad i detta betänkande anförts, låta verkställa utredning av frågan om vidgad rätt att vid taxering erhålla avdrag för utländska skatter samt för nästkommande års riksdag framlägga de förslag, som därav föranledas.

Stockholm den 3 mars 1949.

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Elon Andersson, Sjödahl, Ekman, Velander, Gustaf Elofsson, Heüman, Franzon, Ramberg, Rosander och Carl Sundberg; samt

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Björklund, Jonsson i Skedsbygd, Orgård, Kristensson i Osby, Sundström, Hagberg i Malmö, Nilsson i Kristinehamn, Persson i Svensköp och Gunnarsson.